

Abstrakt

Početné a různorodé konspirační teorie, které cirkulují v soudobém diskurzu jsou často mezi sebou propojovány post-moderní hypersticií. Tímto vznikají složitější a vrstvené struktury, z kterých se může, v rámci typologie Michaela Barkuna, vyvinout „superkonspirace,” tj. struktury, které v sobě spojují více různorodých konspiračních linií. Žádný soudobý autor není v tomto ohledu více produktivní, než David Icke. Tento guru anglofonní tradice konspiračních teorií, je jeden z hlavních popularizátorů tzv. 'ještěří hypotézy,' která se v jeho podání stává jednou z nejkompexnějších superkonspirací. Je to právě dílo Davida Ickea, které si tato práce bere za svůj předmět analýzy, a které se snaží vyložit a přivést do akademického kontextu pomocí kritické kulturní teorie a Lacanistické/Žižekiánské psychoanalýzy.

Dynamika tzv. „paranoidního stylu“ diskurzu byla načrtnuta Richardem J. Hofstadterem, a již tisíciletí její variace rezonují v tradici západní literatury – od Homérských bohů, po modernější inkarnace kulminující v superkonspiracích Davida Ickea, Alexe Jonese, a dalších. Tato práce se nezaměřuje tolik na specifické teorie a jejich domělou fakticitu, ale spíše se snaží zmapovat strukturální rysy Ickeova díla, a to převážně jeho základní schémata založené na, převážně Marxistické, dialektice. I z tohoto důvodu se zaměřuje na vztah utlačovatele s utlačovaným, tj. na koncept třídního boje, kritiku kapitalistické homogenity, či na jeho náhled na vztah dělníka s produktem jeho práce. Jak se ukazuje, Icke hovoří z pozice tzv. vulgárního Marxismu, a dálepak zasazuje tento konstrukt do hávu mytické řeči, neboť často využívá tradic mysticismu, a transcendentního diskurzu New Age.

Tato teze dále zasazuje Ickeovo dílo do psychoanalytické, specificky Lacanistické/Žižekiánské tradice, v rámci které se snaží osvětlit vztah mezi subjektem a konceptem 'the Other' (*L'Autre*), který definuje celý diskurz konspiračních teorií. Koncept *L'Autre* hraje centrální roli ve formování a propagaci konspiračních teorií, neboť je to vždy výhradně Lacanistický koncept *L'Autre*, vůči kterému se konspirační teorie vymezují, a se kterým se snaží svým způsobem vypořádat. Tato práce se snaží ukázat, že, skrze paradoxní Žižekiánský obrat, moderní tradice konspiračních teorií není únikem před řádem *L'Autre*, ale spíše má původ ve snaze ho opět dosadit do kulturního i individuálního povědomí. Charakteristická 'hyperkompetence,' která je *L'Autre*, přisuzována (v Ickeově případě vtělená do formy ještěřích vládců Annunaki) má původ ve snaze znovu vidět pevný řád stavu věcí. Implicitní hierarchie na které je Ickeova vize založena prozrazuje snahu nevidět společnost jako soubor multi-agentních systémů, fungujících převážně na základě konceptu 'black-box' tak, jak je vidět v dnešních společenských, ekonomických a psychologických procesech, ale spíše se snaží z těchto heterogenních procesů udělat zcela čitelný, homogenní systém. V tomto smyslu vytváří Icke funkční mýtus, který se snaží vyplnit propast, která v západním sémiotickém poli zbyla po post-strukturalistických teoriích řeči a textuality. Zrod internetu v tomto smyslu nefungoval pouze jako katalyzátor snahy získat lehce čitelné odpovědi, ale také se stal nástrojem pro šíření těchto okrajových teorií.

Tato teze převážně využívá teorie myslitelů dvacátého století, a to hlavně se zaměřením na Jacquesa Lacana, Herberta Marcuse, Michela Foucaulta, Slavojě Žižeka, Nicka Landa, a mnoho teoretiků konspiračních teorií, jako např. Michaela Barkuna, Richarda J. Hofstadtera, a Karla Poppera.